

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/185/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213210270
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4213210270.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v exekučnej veci oprávneného: CASH COLLECTORS SK, s. r. o., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 49, IČO: 44 703 015, zast. Havel, Holásek & Partners, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 49, IČO: 36 856 584, proti povinnej: L. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., A. L. XXXX/X, o vymoženie sumy 1.647,72 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 31. marca 2014 č. k. 6Er/746/2013-25 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Povinnej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 11. 2011 sp. zn. 2 Cdo 245/2010. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu. Písomná forma je zachovaná za predpokladu podpísania rozhodcovskej zmluvy účastníkmi. Rozhodcovská zmluva je neplatná, ak nie je dodržaná jej zákonom predpísaná forma. Rozhodcovská zmluva je samostatnou zmluvou s vlastným právnym osudom, ktorá spravidla zostáva v platnosti aj v prípade, ak dôjde k odstúpeniu od hlavnej zmluvy, čo je dôvodom, pre ktorý je nevyhnutné osobitne podpísať aj rozhodcovskú zmluvu, resp. VOP, v ktorých je uvedená rozhodcovská doložka. Pri právnom posudzovaní predmetnej veci súd prvého stupňa vychádzal jednak z vnútroštátnych právnych noriem, a jednak z noriem európskeho práva. Rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať spory vzniknuté zo zmluvy sa nachádza v bode 18. VOP. Samotné VOP nie sú osobitne podpísané, pričom tvoria samostatný dokument. Mal za to, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je samostatnou zmluvou s vlastným právnym osudom musí byť aj samostatne podpísaná, a preto nemožno akceptovať odkaz hlavnej zmluvy na zmluvné dojednania, v ktorých je dohodnutá rozhodcovská doložka. Aj napriek tomu, že v článku II ods. 3 zmluvy je uvedené, že „Všetky právne vzťahy výslovne neupravené Úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí“, nemožno z tohto ustanovenia vyvodiť vznik novej zmluvy - rozhodcovskej zmluvy/ doložky, nakoľko táto nebola osobitne podpísaná. Vo všeobecnosti je zvykom, že zmluvy, dokumenty a písomnosti sa podpisujú na konci poslednej strany a súd prvého stupňa mal za to, že tomu tak bolo aj v tomto prípade a účastníci zmluvného vzťahu podpísali zmluvu na jej konci, čo je v tomto prípade nepochybné. Rovnako je nepochybné, že zmluvné dojednania neboli podpísané vôbec, preto je rozhodcovská doložka v nich dohodnutá neplatná a účastníkov nezaväzuje. Na záver dodal, že ak je rozhodcovská zmluva neplatná, alebo ak neexistuje, rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľným exekučným titulom. Na základe vyššie uvedeného súd prvého stupňa vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako doložku, ktorá nie je dojednaná platne pre nedostatok písomnej formy a na

základe toho súd prvého stupňa nepristúpil k skúmaniu primeranosti, zákonnosti a možnosti plnenia, úroku z omeškania a zmluvnej pokuty, ktoré boli oprávnenému priznané exekučným titulom, nakoľko predmetný rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľným exekučným titulom a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený, odôvodniac ho tým, že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, ako aj tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na platný právny poriadok uviedol, že nie je fixovaná neplatnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských zmluvách a rozhodcovské konanie reprezentuje realizáciu právnych záruk, ktorú upravuje čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky ako právo na súdnu a inú právnu ochranu. Navyiac s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1, 3, § 3 ods. 1 a § 51 ods. 3 Zákona o rozhodcovskom konaní dodal, že takéto zmluvné dojednanie nie je možné v spotrebiteľskej zmluve úplne vylúčiť. Zároveň poukázal aj na čerstvú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa zaoberala otázkou rovnocennosti rozhodcovského rozsudku a rozsudku všeobecného súdu. Mal za to, že podpisom hlavnej zmluvy, ktorá odkazuje na VOP, je platne dojednaná rozhodcovská doložka v danom konkrétnom prípade a je dodržaná jej písomná forma. V praxi je zaužívaný spôsob inkorporácie VOP do hlavnej zmluvy, a to jej odkazom na tieto VOP v niektorom z článkov hlavnej zmluvy. Bol toho názoru, že podpisom hlavnej zmluvy, ktorá odkázala na VOP, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, bola splnená písomná forma v zmysle Zákona o rozhodcovskom konaní. Okrem toho dal do pozornosti argumentáciu JUDr. Jaroslava Krajča v publikácii Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi SR a EÚ, Eurounion 2011, ako aj sa zaoberal judikatúrou ESD, v rámci ktorej rozobral zásadu rovnocennosti. Ďalej poukázal na právnu úpravu inštitútu zastavenia exekúcie v Zákone o rozhodcovskom konaní, ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na základe čoho dospel k názoru, že exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu, je však oprávnený skúmať, či toto rozhodnutie vydal orgán s právomocou na jeho vydanie a či je rozhodnutie vykonateľné z materiálnej a formálnej stránky. Na základe argumentácie uvedenej v odvolaní mal za to, že uvedená rozhodcovská doložka je dohodnutá platne a bola zachovaná jej písomná forma a je v súlade s právne záväznými aktmi Európskych spoločenstiev a Európskej únie, s konštantnou judikatúrou ESD, právnym poriadkom Slovenskej republiky a s dobrými mravmi, preto navrhol napadnuté uznesenie zmeniť tak, že bude rozhodnuté o udelení poverenia pre súdneho exekútora, resp. aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Záverom pre prípad potvrdenia napadnutého uznesenia navrhol pripustiť dovolacie otázky špecifikované v odvolaní, pretože mal za to, že sa jedná o vec zásadného právneho významu.

K odvolaniu oprávneného nebolo podané písomné vyjadrenie.

Sudkyňa súdu prvého stupňa predložila vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu, nakoľko odvolaniu oprávneného nemienila vyhovieť, napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka považovala za vecne správne (§ 374 ods. 4 OSP).

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd vec prejednal podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 29. 04. 2013, kedy došiel súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Kaduchovi návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave, Komora pre rozhodovanie sporov z iných obchodnoprávných alebo občianskoprávných vzťahov, sp. zn. II/2011-7913 zo dňa 27. 02. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. 03. 2013 a vykonateľnosť dňa 28. 03. 2013. Súdny exekútor doručil súdu prvého stupňa dňa 09. 05. 2013 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom, plnomocenstvom, zmluvou o splátkovom úvere a všeobecnými obchodnými podmienkami. Následne súd prvého stupňa vydal napadnuté uznesenie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP (v znení účinnom od 15. 10. 2008) sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na

skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011, sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46, zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy, alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013, sp. zn. 4Co 31/2013).

Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

K samotnému záveru súdu prvého stupňa v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (jej prijateľnosťou, a teda platnosťou) treba uviesť, že rovnako ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka tým absolútne neplatnú zmluvnú

podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Formulácia rozhodcovskej doložky, obsiahnutá v čl.18. Všeobecných obchodných podmienok, neumožňuje dať klientovi možnosť neprijíť rozhodcovskú doložku, nakoľko rozhodcovská doložka je vsunutá medzi ostatné podmienky drobným ťažko čitateľným písmom, čo značne znemožňuje spotrebiteľovi oboznámenie sa so všeobecnými obchodnými podmienkami, na ktoré zmluva odkazuje, je podpisovaná v čase nižšej bdelosti klienta, kedy sa klient najmä sústreďuje na získanie finančných prostriedkov, v danom prípade získanie splátkového úveru a nepredpokladá, že by sa dostal s platením do omeškania. Okrem toho uvedená formulácia rozhodcovskej doložky nie je ani v súlade so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pretože opomenula povinnosť stanovenú v § 93b ods. 2 zák. č. 483/2001 Z. z. a to dať klientovi možnosť neprijíť rozhodcovskú doložku - „Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov (OSP, Exekučný poriadok).“ Navyiac, rozhodcovská doložka nespĺňa ani požiadavku písomnej formy, ktorá je klasifikovaná jej neplatnosťou, pretože nebola podpísaná účastníkmi zmluvného vzťahu. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Záverom odvolací súd poukazuje aj na to, že ak za neprijateľnú zmluvnú podmienku musí byť považovaná rozhodcovská doložka poskytujúca spotrebiteľovi len obmedzený prístup k všeobecnému súdu, nútiaca ho však pre prípad výberu rozhodcovského súdu dodávateľom sa podrobiť právomoci rozhodcu, tým skôr musí byť neprijateľnou (a preto i neplatnou) taká doložka, ktorá spotrebiteľovi ani žiadny výber neposkytuje. O takýto prípad išlo aj v konkrétnej veci, nakoľko v danom prípade bolo presne stanovené, že majetkové spory vzniknuté z tejto zmluvy alebo v súvislosti s ňou budú rozhodované rozhodcovským súdom.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvého stupňa má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil, pričom pre pripustenie dovolania vo veci, tak ako navrhoval oprávnený, odvolací súd nevidel dôvody.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že povinnej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v tomto štádiu konania jej žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.